

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/123/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119400738
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6119400738.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a Mgr. Miroslava Šeptáka, v sporovej právnej veci žalobcu: KLACSKA, s.r.o., so sídlom Šamorínska 39A, 903 01 Senec, IČO: 31 384 111, zastúpeného právnym zástupcom: JUDr. Jozefom G?blom, advokátom, so sídlom Pytliacka 15, 040 11 Košice - mestská časť Lorinčík, IČO: 35 571 918, proti žalovanému: Mondi SCP, a.s., so sídlom Tatranská cesta 3, 034 17 Ružomberok, IČO: 31 637 051, právne zastúpenému: ŠKRINIAR & PARTNERS s.r.o., so sídlom Hany Meličkovej 39, 841 05 Bratislava - mestská časť Karlova Ves, IČO: 50 663 542, v konaní o zaplatenie 4.705,25 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 8Cb/7/2020-122 zo dňa 22. júna 2020, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 8Cb/7/2020-122 zo dňa 22. júna 2020 p o t v r d z u j e .

Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na plnú náhradu trov tohto odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré mu je žalobca povinný zaplatiť vo výške, o ktorej bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím Okresného súdu Ružomberok.

2. Okresný súd Banská Bystrica vydal vo veci dňa 08.11.2019 platobný rozkaz sp.zn. 19Up/1343/2019, ktorým v celom rozsahu vyhovel návrhu žalobcu, proti ktorému žalovaný v zákonom stanovenej lehote podal odpor dňa 06.12.2019 na Okresnom súde Banská Bystrica.

3. Okresný súd Banská Bystrica postúpil dňa 10.02.2020 vec okresnému súdu ako vecne a miestne príslušnému na jeho prejednanie podľa § 13 v spojení s § 15 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej aj len „CSP“), nakoľko žalobca v zmysle § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a doplnení niektorých zákonov v zákonom stanovenej lehote navrhol pokračovať v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa CSP.

4. V súlade s § 108 CSP okresný súd konal a rozhodol na pojednávaní, pričom na pojednávaní vypočul právneho zástupcu žalobcu, ktorý uviedol, že trvajú na podanej žalobe, ako aj na písomných vyjadreniach.

5. V rámci dokazovania sa okresný súd oboznámil s obsahom listín založených v elektronickom spise, a to postúpení veci zo dňa 10.02.2020, návrhom na vydanie platobného rozkazu, osvedčeniami o evidencii návesy EVČ: W a nákladné vozidlo - ťahač návesu s EVČ: W povolením Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie č. 2008/01915-002 zo dňa 08.10.2008, ktorým sa povolila

čiasťočná uzávierka od km 518,094 po km 519,584 cesty I/18 v katastrálnom území Ružomberok v rámci stavby: „Oprava poklopov kanalizácie na ceste I/18“, žiadosťou o náhradu škody, ktorou žalobca žiadal náhradu škody od Slovenskej správy ciest, investičnej výstavby a správy ciest Žilina zo dňa 26.08.2019, faktúrou č. 2019083, ktorou žalobca vystavil faktúru Slovenskej správe ciest ako náhradu škody na cisternovom návese EVČ: W v celkovej sume 4.705,25 Eur. Vyjadrením spoločnosti Mondi SCP, a.s., zo dňa 13.08.2019, z ktorého mal okresný súd preukázané, že spoločnosť Mondi SCP, a.s., má za to, že škoda, ktorá bola popísaná na poškodenom vozidle nebola spôsobená na príčinnej súvislosti s porušením akejkoľvek povinnosti zo strany spoločnosti. Na základe zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách, správu ciest vo vlastníctve štátu vykonáva Slovenská správa ciest a zodpovednosť za škody, ktoré vzniknú užívateľom ciest, a ktorých príčinou bol závady v zjazdnosti nesie ich správa, okrem prípadov, kedy správa preukáže, že nebolo v medziach možností tieto závady odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť. Okresný súd sa oboznámil s faktúrou č. 2019075, vystavenou žalobcom žalovanému dňa 30.07.2019, splatnou dňa 13.08.2019 na sumu 4.705,25 Eur, ako náhradu škody na cisternovom návese EVČ: W Z vyjadrenia Slovenskej správy ciest, IVSC Žilina zo dňa 21.06.2019 mal okresný súd preukázané, že podľa vyjadrenia OR PZ, ODI v Ružomberku došlo k poškodeniu vozidla na kanalizačnom poklope. Majiteľom a správcom predmetného poklopu nie je Slovenská správa ciest, ale žalovaný. Faktúrou č. 20182596 zo dňa 20.12.2018, splatnou 03.01.2019, ktorou spoločnosti Prestige Real, s.r.o. vyúčtovala náklady na opravu spoločnosti žalobcu v celkovej sume 5.645,30 Eur. Ďalej sa okresný súd oboznámil s vyjadrením žalobcu, fotodokumentáciou poškodeného návesu, ako aj fotodokumentáciou dvoch poklopov nachádzajúcich sa na ul. Nábrežie Generála M. R. Štefánika v Ružomberku, výpisom z obchodného registra na žalobcu ako aj žalovaného, platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 19UP/1343/2019 zo dňa 08.11.2019, ktorým Okresný súd Banská Bystrica vyhovel v plnom rozsahu návrhu žalobcu a zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny ako aj úrokov z omeškania a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a trov konania, vyjadrením právneho zástupcu žalovaného, vyjadrením právneho zástupcu žalobcu, postúpením veci Okresnému súdu Ružomberok zo dňa 10.02.2020, lustráciami v RPO, databáze súdov, vyjadrením právneho zástupcu žalovaného zo dňa 12.03.2020, vyjadrením právneho zástupcu žalobcu zo dňa 14.04.2020, prílohou obálkou, v ktorej sa nachádza záznam o preverení oznámenia vzniku škodovej udalosti, ktorý vykonal dňa 21.11.2018 príslušník PZ, OR PZ, ODI Ružomberok, z ktorého mal okresný súd preukázané, že účastníkovi škodovej udalosti bola spôsobená škoda - poškodenie vozidla kanalizačným poklopom, škoda nebola zavinená vodičom. Miesto škodovej udalosti je popísané ako cesta I/18 Lukoil - RK, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi, ktoré sú založené v spise.

6. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v čl. 8 CSP, § 185 ods. 1, 2 CSP, § 1 ods. 2, 4 zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon, ďalej aj len „cestný zákon“), § 3d ods. 5 cestného zákona, § 9a ods. 2 cestného zákona, § 12 ods. 1, 2 Vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej aj len „vyhláška“) okresný súd žalobu zamietol.

7. Medzi stranami sporu v konaní neboli sporné nasledovné skutkové okolnosti, a to, že dňa 21.11.2018 došlo k poškodeniu návesu s EVČ: W ktorý je vo vlastníctve žalobcu, z dôvodu kontaktu s nedostatočne upevneným kanalizačným poklopom. Náves bol opravený u výrobcu a náklady na opravu predstavujú čiastku vo výške 5.646,30 Eur, tak ako to vyplývalo z faktúry č. 20182596 zo dňa 20.12.2018, splatnej dňa 03.01.2019. Z vyjadrenia Slovenskej správy ciest zo dňa 21.06.2019 vyplývalo, že vlastníckom kanalizačného poklopu nie je Slovenská správa ciest, ale žalovaný. Nespornou skutočnosťou bolo aj vyjadrenie z OR PZ, ODI v Ružomberku, a to, že k dopravnej nehode došlo na cestnom telese na Nábreží Generála M. R. Štefánika v Ružomberku na ceste I. triedy I/18 pri Lukoile. Z uvedených listinných dôkazov, ktoré podľa okresného súdu neboli sporné medzi stranami sporu vyplynuli okolnosti, u ktorých nenastal dôvod pochybovať o ich pravdivosti, preto okresný súd podľa § 186 ods. 2 CSP z nich vychádzal.

8. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že spornou skutočnosťou podľa okresného súdu bola pasívna vecná legitímácia žalovaného. Pod vecnou legitímáciou, či už aktívnou alebo pasívnou sa vo všeobecnosti v civilnom sporovom konaní rozumie oprávnenie alebo povinnosť účastníkov vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia), alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúce z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. S poukazom na vykonané dokazovanie, ako aj ustanovenia cestného zákona, ako aj vyhlášky

mal okresný súd „preukázané, že pozemné komunikácie sa rozdeľujú podľa dopravného významu, určenia a technického vybavenia na diaľnice, cesty, miestne komunikácie a účelové komunikácie. Súčasťou diaľnic, ciest a miestnych komunikácií sú všetky zariadenia, stavby, objekty a diela, ktoré sú potrebné pre úplnosť na zabezpečenie a ochranu diaľnic, ciest a miestnych komunikácií a na zaistenie bezpečnej, rýchlej, plynulej a hospodárnej premávky na nich. Súčasťami diaľnic, ciest a miestnych komunikácií nie sú zariadenia na elektronický výber mýta a kontrolu elektronického výberu mýta, najmä stavby, portály, brány, stožiare, technológia určené na elektronický výber mýta a kontrolu elektronického výberu mýta. V zmysle ustanovenia § 3d ods. 5 písm. b), vlastníctvo a správu pozemných komunikácií vykonávajú ak ide o cesty vo vlastníctve štátu okrem ich prejazdnych úsekov cez colné priestory - právnické osoby na tento účel zriadené ministerstvom. Z uvedeného vyplýva, že Slovenská správa ciest, IVSC v Žiline je rozpočtovou organizáciou zriadenou za týmto účelom Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (právny nástupca Ministerstvo dopravy a výstavby SR) a teda žalovaný nie je subjektom vykonávajúcim správu ciest vo vlastníctve štátu. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že dňa 21.11.2018 v krátkom čase po 20:40 hod. došlo k poškodeniu cisternového návesu EVČ: W ktoré bolo vo vlastníctve žalobcu v dôsledku nedostatočne upevneného kanalizačného poklopu“.

9. Podľa § 9a ods. 2 cestného zákona, správcovia ciest, diaľnic a miestnych komunikácií však zodpovedajú za škody, ktoré vznikli užívateľom týchto komunikácií, a ktorých príčinou boli závady v zjazdnosti okrem prípadu, že preukážu, že nebolo v medziach možnosti tieto závady odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť. Predpokladmi zodpovednosti správcu komunikácie, teda Slovenskej správy ciest, IVSC Žilina v zmysle uvedeného zákona sú závady v zjazdnosti komunikácie, ktoré spôsobili vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi, a to bez ohľadu na zavinenie správcu komunikácie. S poukazom na uvedené skutočnosti okresný súd konštatoval, že závada v zjazdnosti komunikácie zakladala objektívnu zodpovednosť správcu komunikácie, a to Slovenskej správy ciest, IVSC Žilina, ktorej sa táto mohla zbaviť iba v takom prípade, že preukáže, že nebolo v medziach jeho možnosti závadu opraviť alebo na ňu aspoň predpísaným spôsobom upozorniť. Kanalizačný poklop je súčasťou cestnej komunikácie, keďže slúži na zaistenie bezpečnej a plynulej premávky na nej, tak ako to má na mysli § 1 ods. 4 cestného zákona. Teda v prípade, že je nedostatočne upevnený kanalizačný poklop, ide o závadu v zjazdnosti komunikácie, nakoľko táto neumožňuje bezpečnú jazdu po nej a je vyvolaná vonkajšími vplyvmi, ktorú nemôže vodič predvídať, ani pri jazde prispôsobenej stavbe komunikácie, poveternostným podmienkam, vlastnostiam vozidla a nákladu, vlastným schopnostiam a iným zjavným okolnostiam (§ 12 ods. 2 vyhlášky).

10. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, teda ak žalobcovi ako užívateľovi komunikácie v dôsledky závady v zjazdnosti vznikla škoda na poškodenom cisternovom návese EVČ: W nebola daná zodpovednosť žalovaného v zmysle § 9a ods. 2 cestného zákona, ale iného subjektu, t.j. Slovenská správa ciest, IVSC Žilina. Tejto zodpovednosti by sa Slovenská správa ciest, IVSC Žilina zbavila, ak by preukázala, že upozornila vlastníka kanalizačného poklopu, že má odstrániť závady na kanalizačnom poklope, ktoré spôsobujú závady v zjazdnosti na miestnej komunikácii. Avšak z listinných dôkazov, ktoré sa nachádzajú v spisovom materiály takýto dôkaz zo strany žalobcu nebol predložený, a teda v tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno. Podľa okresného súdu žalovaný teda nie je subjektom vykonávajúcim správu ciest vo vlastníctve štátu a v predmetnej veci nebol ani príslušným správcom upozornený na to, že by mal odstraňovať akékoľvek závady v miestnej komunikácii. Okresný súd konštatoval, že žalovaný nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, a teda nie je pasívne vecne legitimovaný v predmetnom spore, preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý namietal, že okresný súd nedostatočne a nesprávne vyhodnotil v konaní predložené a vykonané dôkazy, nedostatočne sa vysporiadal so zisteným skutkovým stavom, a následne dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Namietal nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v niektorých častiach, keďže ho považoval za zmatečné. „Podľa § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. („CSP“) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane - žalobcovi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, - Podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. („CSP“) nakoľko konanie má takú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, - Podľa § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. („CSP,,) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy,

potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - Podľa § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. („CSP,“) nakoľko súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - Podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. („CSP,“) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Čo sa týka vykonaných dôkazov máme za to, že sa nimi nezaoberal konajúci súd v dostatočnom rozsahu, vyhodnotil ich nesprávne a nedostatočne a preto dospel k nesprávnym záverom a nesprávnym skutkovým zisteniam. Ďalší dôvod nášho odvolania vidíme tak isto v nesprávnom právnom posúdení veci. Prvostupňový súd vôbec nezohľadnil všetky uvádzané skutočnosti zo strany žalobcu.“

12. V odvolaní žalobca uviedol, že okresný súd bez odôvodnenia neakceptoval návrh žalobcu na pristúpenie na strane žalovaného, konkrétne Slovenskej správy ciest. Okresný súd „nepripustil ako ďalšieho žalovaného v druhom rade Slovenskú správu ciest, súd tento návrh zamietol. Bez ďalšieho následne ukončil dokazovanie a rozhodol vo veci samej. Týmto procesným postupom konajúceho súdu bolo odňaté právo žalobcovi na riadny spravodlivý proces, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane - žalobcovi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.“

13. Žalobca v odvolaní uviedol, že „Následným výsluchom žalovaného v druhom rade by boli vykonané vo veci ďalšie dôkazy, ktoré mohli objasniť danú vec. Konajúci prvostupňový súd porušil zásadu rovnosti účastníkov pred súdom. Čl. 47 ods. 3 Ústavy SR: Všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. Sme presvedčení, že k porušeniu došlo zjavnou neodôvodnenosťou ako aj arbitrárnosťou, teda svojvôľou súdu. Postup konajúceho súdu musí byť transparentný a spätne preskúmateľný. T.z. má to byť vyjadrené v odôvodnení rozhodnutia, konajúci súd musí odôvodniť svoj postup. Každé odôvodnenie má mať určitú kvalitu, obsah. Samozrejme, že účastník nemá právo, aby súd vykonal všetky jeho dôkazy, má právo navrhnúť dôkazy a súd rozhodne ktoré vykoná, ktoré nie. Ale jednoznačne musí potom odôvodniť, prečo niektoré nevykonal a najmä od jedného účastníka sporu, prečo neprihliadol na skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, na ktoré zistenia prihliadol a pod. Súd ako sme to už uviedli vyššie nedal odpovede na tieto otázky. Ide preto o postup a rozhodnutie, ktoré je zjavne neodôvodnené a je takej intenzity, že má za dôsledok porušenie zákl. práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 47 ods. 3 Ústavy SR. K tomuto na doplnenie uvádzam, že rovnosť je o poskytnutí príležitosti aby mal účastník možnosť uplatniť svoje procesné práva. Teda ide o poskytnutie poučení, predvolanie na pojednávanie, čiže sa skúma, či mal účastník príležitosť uplatniť svoje práva. Závažnejšie porušenia však vidíme v svojvôli konajúceho súdu. Rozpor v hodnotení postupe, aplikácii a výklade práva. Ide tu v našom prípade o logický a racionálny, ako aj vecný rozpor. Došlo k nesprávnym právnym záverom. Tak isto konajúci súd nesprávne vyhodnotil skutkové zistenia, ktoré odvodil z vykonaných dôkazov. Všetko uvedené predstavuje nie bežné pochybenie, ale ide o pochybenie takého druhu, intenzity, že to vedie k záveru o svojvôli a má to za následok porušenie základných práv sťažovateľa. Súdny nesmú konať svojvoľne. Súdom prvého stupňa vonkoncom nehodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a absolútne neprihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Jeho závery sú založené na jednostrannom posudzovaní vecí, bez prihliadnutia na všetky právne a skutkovo relevantné okolnosti. Dôkazy, ktoré boli v priebehu konania vykonané, vyhodnotil konajúci súd tendenčne, ignorujúc skutočnosti svedčiacie v prospech žalobcu. Vzhľadom na uvedené sme toho názoru, že vykonané dokazovanie neodôvodňuje závery súdu prvého stupňa.“

14. Namietal v odvolaní žalobca, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými argumentmi a námietkami žalobcu a jeho rozhodnutie tak bolo podľa žalobcu v podstate nepreskúmateľné, čím mal odňať žalobcovi možnosť konať pred súdom. V celom prípade stojí za povšimnutie „otázka dobrých mravov a spravodlivého vysporiadania danej veci.“ „V uvedenom bode by sme navrhovali zohľadniť aj otázku dobrých mravov. Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešikanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občiansko-právnych vzťahov). Výkon práv v rozpore s dobrými mravmi znamená, že sa výkon práva ocitá v rozpore s uznávaným názorom rozhodujúcej časti spoločnosti, ktorý vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi určuje, aký má byť výkon práva tak, aby bolo v súlade so základnými a všeobecne rešpektovanými zásadami mravného poriadku demokratickej spoločnosti (so zásadou slušnosti, poctivosti, čestnosti, vzájomnej úcty, tolerancie, dôvery a pod.). Ak sa prieči výkon určitého práva dobrým mravom, musí to byť súdom vo vzájomnom konaní subjektov občianskoprávných vzťahov vždy zistené podľa objektívneho kritéria s prihliadnutím ku všetkým okolnostiam konkrétneho prípadu, vrátane doby, miesta, ako aj postavenia subjektov. Záver,

že výkon práva je v rozpore s dobrými mravmi musí teda vyplývať z konkrétnych zistení. Ďalej chceme uviesť, že pasívna legitímácia žalovaného jednoznačne vyplýva z predložených listinných dôkazov, najmä: - z Vyjadrenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného Inšpektorátu v Ružomberku, ktorý uvádza, že došlo k poškodeniu vozidla na kanalizačnom poklope. Majiteľom a správcom predmetného poklopu nie je Slovenská správa ciest, ale spoločnosť MONDI SCP Ružomberok, - zo Stanoviska Slovenskej správy ciest, IVSC Žilina, M. Rázusa 104/A, 010 01 Žilina, z ktorého je jasné, že majiteľom a správcom predmetného poklopu je spoločnosť MONDI SCP Ružomberok, - z Rozhodnutia Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Žilina, so sídlom Predmestská 1613, 011 95 Žilina, Krajský úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Žilina, so sídlom Predmestská 1613, 011 95 Žilina pod číslom spisu 2008/01915-002 zo dňa 08.10.2008 povolil čiastočnú uzávierku od km 518,094 po km 519,584 cesty I/18 v katastrálnom území Ružomberok v rámci stavby: „Oprava poklopov kanalizácie na ceste I/18,“. Investorm stavby je podľa citovaného povolenia spoločnosť Mondí Business Paper SCP, a.s., sídlo Bystrická cesta 13, 034 01 Ružomberok - žalovaný (predchádzajúce obchodné meno žalovaného, do 14.01.2008). Ide o štátne orgány, resp. orgány verejnej správy, ktoré nemajú najmenší dôvod nadržovať žiadnej zo sporových strán. Ich dôveryhodnosť je nesporná a nespochybniteľná. Nejde o fyzické alebo právnické osoby, ktoré by mohli mať akýkoľvek vzťah k sporovým stranám. Aj preto považujeme predložené a citované dôkazy za dostatočne preukazujúce pasívnu legitímáciu a zodpovednosť žalovaného.“

15. Zdôraznil žalobca v odvolaní, že zodpovednosť žalovaného spočíva v nedostatočne upevnenom kanalizačnom poklope, ktorý poškodil náves. „Aj tu vidíme pochybenie konajúceho súdu, pretože povolením pristúpenia druhého žalovaného - SSC by mohol tento v rámci svedeckej výpovede ozrejmiť, či upozorňoval a žiadal žalovaného o odstránenie vady a opravu vadného poklopu. Či tam došlo viackrát, opakovane k podobným nehodám. Návrh rozhodnutia“. Žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok okresného súdu tak, že žalobe vyhovie a žalovaného súčasne zaviazne na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v prospech žalobcu. V prípade, ak odvolací súd dospeje k záveru, že nie sú splnené podmienky pre zmenu napadnutého rozsudku navrhol, aby ho odvolací súd zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

16. K doručenému odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že v plnom rozsahu trvá na všetkých svojich doterajších tvrdeniach uvedených vo svojich podaniach, ako aj na vyjadreniach uvedených na pojednávaní konanom dňa 22.06.2020. Žalovaný súhlasil s výrokmi napadnutého rozsudku a aj s jeho odôvodnením a takisto tiež s procesným postupom okresného súdu. Žalovaný odmietal tvrdenia žalobcu a nesúhlasil s jeho argumentáciou uvedenou v podanom odvolaní. Pokiaľ žalobca v odvolaní uviedol, že okresný súd bez odôvodnenia neakceptoval návrh na pristúpenie na strane žalovaného, konkrétne Slovenskej správy ciest a návrh uznesením zamietol, pričom takýmto procesným postupom okresného súdu malo byť žalobcovi odňaté právo na spravodlivý proces, tak podľa žalovaného napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ktorým zamietol návrh žalobcu na pripustenie ďalšieho účastníka, považoval žalovaný za správne. Procesná vada týkajúca sa pasívnej vecnej legitímácie je taká prekážka konania, ktorá má za následok nemožnosť pokračovať v konaní, resp. teda zamietnutie žaloby. Žalobca na pojednávaní neuviedol žiadne nové skutočnosti ani nepredložil žiadne nové dôkazy, najmä nie také, ktoré by zakladali, resp. odôvodňovali pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného. Pripustenie Slovenskej správy ciest ako ďalšieho účastníka na strane žalovaného by v konečnom dôsledku nič nezmenilo na skutočnosti, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný, a teda okresný súd by tak či tak musel konanie voči žalovanému zastaviť, resp. žalobu vo vzťahu k žalovanému zamietnuť. Pokiaľ žalovaný chcel žalovať Slovenskú správu ciest, mal tak urobiť bez toho, aby žaloval žalovaného, ktorý v danej veci nebol a ani nie je pasívne vecne legitimovaný. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že podľa cestného zákona správu ciest vo vlastníctve štátu vykonáva Slovenská správa ciest, Investičná výstavba a správa ciest, ul. M. Rázusa 104/A, 010 01 Žilina (ďalej len „Slovenská správa ciest“), ktorá bola na základe § 3d ods. 5 písm. b) cestného zákona, rozpočtovou organizáciou zriadenou za týmto účelom Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (právny nástupca Ministerstvo dopravy a výstavby SR). Podľa § 9a ods. 2 cestného zákona, zodpovednosť za škody, ktoré vzniknú užívateľom ciest a ktorých príčinou boli závady v zjazdnosti, nesie ich správca, okrem prípadov, kedy správca preukáže, že nebolo v medziach možností tieto závady odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť. Podľa žalovaného žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal, resp. nepredložil taký dôkaz, ktorý by preukazoval, že Slovenská správa ciest by sa zbavila zodpovednosti, resp. že by upozornila vlastníka kanalizačného poklopu, že má odstrániť závady na kanalizačnom poklope, ktoré spôsobujú závady v

zjazdnosti na miestnej komunikácii. Žalobca v odvolaní uviedol, že mu bolo odňaté právo na spravodlivý súdny proces s odôvodnením, že „Následným vylúčením žalovaného v druhom rade by boli vykonané vo veci ďalšie dôkazy, ktoré by mohli objasniť danú vec“. Žalobca na jednej strane poukazuje na nesprávny procesný postup okresného súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, na druhej strane však v prvom rade sám žalobca nevyužil možnosť navrhnúť všetky dôkazy objasňujúce otázku pasívnej vecnej legitímácie. Naopak, žalobca nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Nakoľko žiadna zo strán nemala návrhy na doplnenie dokazovania, tak okresný súd dokazovanie ukončil a vyhlásil rozsudok. Pokiaľ by aj okresný súd pripustil do konania Slovenskú správu ciest ako žalovaného v druhom rade, nemalo by to žiadny vplyv na posúdenie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, vzhľadom na objektívnu zodpovednosť Slovenskej správy ciest v tejto veci. Okresný súd by žalobu vo vzťahu k žalovanému musel zamietnuť. Postupom okresného súdu nebolo porušené právo na spravodlivý súdny proces, ale naopak, sám žalobca pochybil, keď ako žalovaný subjekt označil žalovaného. Navyše žalobca má aj naďalej možnosť domáhať sa svojich práv podaním žaloby voči proti skutočne pasívne vecne legitimovanému subjektu.

17. Vo vyjadrení žalovaný uviedol, že ak žalobca v odvolaní poukazoval na svojvôľu okresného súdu, na dobré mravy a na spravodlivé vysporiadanie danej veci a ak namietal, že okresný súd vyhodnotil dôkazy tendenčne, ignorujúc dôkazy svedčiacie v prospech žalobcu, pričom bol to žalobca, ktorý označil predmetné dôkazy, „a to (i) Vyjadrenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Ružomberku, (ii) Stanovisko Slovenskej správy ciest, IVSC Žilina a (iii) Rozhodnutie Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Žilina“, tak žalovaný uviedol, že túto argumentáciu žalobcu považoval žalovaný za účelovú. Ani jeden zo subjektov označených žalobcom nedisponuje zákonnou ani inou kompetenciou vyjadriť sa, či predmetný kanalizačný poklop patrí alebo nepatrí žalovanému. Avšak bez ohľadu na vlastníctvo k predmetnému kanalizačnému poklopu žalovaný opätovne zdôraznil, že poklop „kanalizačnej šachty patrí medzi zariadenia na zabezpečenie bezpečnej, rýchlej, plynulej a hospodárnej premávky, keďže poklop kanalizačnej šachty zabezpečuje možnosť jazdy v mieste umiestnenia kanalizačnej šachty, preto je nutné ho považovať za súčasť cestného telesa. Argumentácii Žalovaného svedčí aj rozhodnutie Krajského súdu sp. zn. 8Co/324/2012, IČS: 1208214423, podľa ktorého: „dospel odvolací súd k záveru, že poklop na kanalizačnej šachte je súčasťou miestnej komunikácie, keďže slúži na zaistenie bezpečnej a plynulej premávky na nej (§ 1 ods. 4 cestného zákona), a tak v prípade chýbajúceho poklopu ide o závalu v zjazdnosti miestnej komunikácie, pretože táto neumožňuje bezpečnú jazdu vozidiel po nej a je vyvolaná vonkajšími vplyvmi, ktoré nemôže vodič predvídať (§ 12 ods. 1, ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách (cestný zákon). Pokiaľ teda vznikla navrhovateľovi, ako užívateľovi miestnej komunikácie, v dôsledku závady v jej zjazdnosti škoda na motorovom vozidle, je daná zodpovednosť odporcu v zmysle § 9a ods. 2 cestného zákona. Zodpovednosti sa odporca môže zbaviť jedine v prípade, ak by nebolo v medziach jeho možností závalu odstrániť, alebo na ňu ani upozorniť.“ (Pozn.: Odporca bol v danej právnej veci správcom komunikácie.) Žalovaný nie je subjektom vykonávajúcim správu ciest vo vlastníctve štátu a v dotknutej veci ani nebol príslušným správcom upozornený na to, že by mal odstraňovať akékoľvek závady v zjazdnosti. 3. Vzhľadom na vyššie uvedené Žalovaný zastáva názor, že Žalobcom predložené dôkazy nepreukazujú, že opísaná škodová udalosť na Poškodenom vozidle bola spôsobená v príčinnej súvislosti s porušením akejkoľvek povinnosti zo strany Žalovaného. Žalovaný má tiež za to, že postup konajúceho súdu bol zákonný, že súd riadne vykonal všetky stranami navrhnuté dôkazy, čím správne a úplne zistil skutkový stav veci bez akýchkoľvek dôvodných pochybností a dospel k správne právnemu posúdeniu veci, na základe čoho žalobu Žalobcu zamietol a Žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vzhľadom na uvedené Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd vydal nasledovný rozsudok: Súd Rozsudok Okresného súdu Ružomberok zo dňa 22.06.2020, sp. zn. 8Cb/7/2020, IČS: 6119400738, potvrdzuje. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.“

18. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa žalobca písomne nevyjadril (doručenka č.l. 160 rub spisu).

19. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania prejednal vec v medziach § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe podaného odvolania žalobcom a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

20. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

21. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalobcom. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého meritórneho výroku rozsudku okresného súdu, ktorým žalobu zamietol a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom k tomuto meritórnemu výroku napadnutého rozsudku, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 1 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v predmetnej časti. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

24. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/123/2020-165 zo dňa 17.05.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline, na lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

25. Odvolací súd uvádza, že v rámci danom odvolaní žalobcu preskúmal postup v prvoinštančnom konaní a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu, pričom konštatoval, že napadnutý rozsudok v rovine odôvodnenia je koherentný so zákonnou úpravou správne aplikovanou a interpretovanou okresným súdom na zistený skutkový stav, tak ako vyplynulo z dokazovania dostatočne vykonaného pre možnosť rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higinis c. Francúzsko z 19. februára 1998; pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

26. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že ťažiskové odvolacie dôvody, ktorými sa odvolací súd mohol zaoberať, spočívali v rovine právneho posúdenia veci a skutkového stavu, pričom žalobca mal odlišné nazeranie na právne hodnotenie skutkového stavu zisteného pred súdom prvej inštancie, než ktoré tvorilo základ meritórneho rozhodnutia. Cez odvolacie dôvody žalobcu nemal odvolací súd priestor pre iné hodnotenie veci, než ktoré vykonal okresný súd, pričom neboli zistené dôvody pre zmenu či zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

27. K námietke žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že pod vecou je potrebné rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu alebo aplikoval nesprávnu právnu normu alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. V danom prípade však napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nevychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. V konečnom dôsledku teda žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno o tom, že mu vznikol nárok na zaplatenie 4.705,25 Eur. Z tohto relevantného záveru potom okresný súd vecne správne rozhodol, ak žalobe žalobcu nevyhovelo a odvolací súd predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP. Pre úplnosť a aj vo všeobecnej rovine považuje odvolací súd za vhodné k otázke dôkazného bremena uviesť, že nepochybne dôkazné bremeno v danom sporovom konaní bolo primárne na strane žalobcu. Procesno-právnym následkom (ne)unesenia dôkazného bremena sporovej strany je jej (ne)úspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov (vedúce k neuneseniu dôkazného bremena). Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze buď v dôsledku absencie dôkazov ako takej (napr. neexistencia, strata, zničenie listín, úmrtie svedka) alebo v dôsledku ich neoznačenia, nedoloženia sporovou stranou, dopad, neúspech sa pričíta tej strane sporu, na ktorej leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno. Zodpovednosť za preukázanie skutočností, ktoré musí sporová strana preukázať, zásadne určuje hmotno-právna norma, ktorá je na sporový vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorá zo sporových strán je povinná stanovený okruh skutočností preukázať (k tomu obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 78/2010 z 23. mája 2012). Uvedené rovnako platí i v prípade, že dôkazy nie sú produkované v predpísanom procesnom štádiu prvoinštančného konania.

28. Odvolací súd dodáva, že každý, kto sa domáha svojho nároku na súde v civilnom sporovom konaní, si musí byť vedomý, že súd rozhoduje na základe skutkového stavu veci, tak ako vyplynie z vykonaného dokazovania (§ 150 CSP, § 215 CSP), pričom právo na prístup k súdu, právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s právom na úspech v konaní.

29. Krajský súd uvádza, že rozsudok okresného súdu napadnutý odvolaním žalobcu bol teda posudzovaný v rozsahu, v medziach odvolacích dôvodov žalobcu, za viazanosti skutkovým stavom zisteným okresným súdom, keďže neboli dôvody na zopakovanie dokazovania vykonaného pred okresným súdom a ani na doplnenie dokazovania. Odvolacím dôvodom žalobcu bola aj námietka odňatia možnosti konať pred súdom, a teda postup okresného súdu v rozpore s čl. 48 Ústavy SR, ktorý podľa žalobcu porušil rovnosť v konaní, n

30. Krajský súd poukazuje na to, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces, je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva, je právo na relevantné, zákonom zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veľkom senáte sp.zn. IV Cdo 2/2017).

31. Podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

33. Krajský súd vzhľadom k odvolaciemu dôvodu žalobcu sa zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci žalobcovi bola odňatá možnosť konať pred okresným súdom. Odňatím možnosti konať sa rozumie taký chybný proces súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu civilný súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetnému dôvodu odvolania sú vlastné 3 pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala strane sporu. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje strane sporu realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu Civilným súdnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

34. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom žalobcu sa krajský súd oboznámil s priebehom postupu konania pred okresným súdom. Zo zápisnice spisanej okresným súdom dňa 22.6.2020 (č.l. 119 a nasl. spisu), konkrétne z jej čl. 4 podľa zistení odvolacieho súdu vyplýva, že po oboznámení sa s obsahom spisu okresným súdom, ktoré nasledovalo po tom, čo bol vyjadrený právny názor okresného súdu vo veci: „Právny zástupca žalobcu uvádza: navrhujem k pristúpeniu na strane žalovaného SSC, ale my robíme písomný návrh v dodatočnej lehote a vo vzťahu k žalovanému urobíme následný krok. Právny zástupca žalovaného uvádza: bolo by najlepšie, keby právny zástupca žalobcu zobral svoju žalobu späť, alebo aby súd rozhodol. Prítomné strany sporu uvádzajú, že nemajú žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Na to bolo vyhlásené uznesenie Súdu pojednávajúce prerušuje o 13:10 hod. Na to bolo vyhlásené uznesenie Pojednávajúce pokračuje o 13:20 hod. Na to bolo vyhlásené uznesenie: Súd nepripúšťa ako ďalšieho žalovaného v druhom rade Slovenskú správu ciest, súd návrh na pripustenie ďalšieho účastníka zamietá. Poučenie: proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie“ (č.l. 120 rub spisu, č.l. 121 spisu). Odvolací súd vzhľadom na tieto zistenia nevidel priestor na to, aby potom okresným súdom zvolený procesný postup vyhodnotil ako rozporný so zákonom. Primárne je potrebné uviesť, že za stavu vyhodnotenia citovanej argumentácie žalobcu na pojednávaní, ktorý bol zastúpený právnym zástupcom a za skutkového stavu prejednávanej veci, berúc do úvahy skutočnosť podania žaloby a obsah odporu zo dňa 6.12.2019 doručeného žalobcovi na vyjadrenie dňa 22.01.2020 (doručenka čl. 57 spisu), vyjadrenie žalovaného zo dňa 12.03.2020 (čl. 88 spisu), ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 31.03.2020 (doručenka rub čl. 93 spisu), v ktorých podaniach žalovaný zotrval na argumentácii, „že podľa príslušných ustanovení zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (Cestný zákon) v znení neskorších predpisov, správu ciest vo vlastníctve štátu vykonáva Slovenská správa ciest. Investičná výstavba a správa ciest, ul. M. Rázusa 104/A, 010 01 Žilina (ďalej len „Slovenská správa ciest“), ktorá bola na základe § 3d ods. 5 písm. b) Cestného zákona, rozpočtovou organizáciou zriadenou za týmto účelom Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (právny nástupca Ministerstvo dopravy a výstavby SR). Podľa § 9a ods. 2 Cestného zákona, zodpovednosť za škody, ktoré vzniknú užívateľom ciest a ktorých príčinou boli závady v zjazdnosti, nesie ich správca, okrem prípadov, kedy správca preukáže, že nebolo v medziach možností tieto závady odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť. Poklop kanalizačnej šachty patrí medzi zariadenia na zabezpečenie bezpečnej, rýchlej, plynulej a hospodárnej premávky, keďže poklop kanalizačnej šachty zabezpečuje možnosť jazdy v mieste umiestenia kanalizačnej šachty, a preto je nutné ho považovať za súčasť cestného telesa. Vyššie uvedenej argumentácii svedčí aj rozhodnutie Krajského súdu sp. zn. 8Co/324/2012, IČS: 1208214423, podľa ktorého: „dospel odvolací súd k záveru, že poklop na kanalizačnej šachte je súčasťou miestnej komunikácie, keďže slúži na zaistenie bezpečnej a plynulej premávky na nej (§ 1 ods. 4 cestného zákona), a tak v prípade chýbajúceho poklopu ide o závalu v zjazdnosti miestnej komunikácie, pretože táto neumožňuje bezpečnú jazdu vozidiel po nej a je vyvolaná vonkajšími vplyvmi, ktoré nemôže vodič predvídať (§12 ods. 1, ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách (cestný zákon). Pokiaľ teda vznikla navrhovateľovi, ako užívateľovi miestnej

komunikácie, v dôsledku závady v jej zjazdnosti škoda na motorovom vozidle, je daná zodpovednosť odporcu v zmysle § 9a ods. 2 cestného zákona. Zodpovednosti sa odporca môže zbaviť jedine v prípade, ak by nebolo v medziach jeho možností závalu odstrániť, alebo na ňu ani upozorniť.". Pozn.: Odporca bol v danej právnej veci správcom komunikácie. Žalovaný nie je subjektom vykonávajúcim správu ciest vo vlastníctve štátu a v dotknutej veci ani nebol príslušným správcom upozornený na to, že by mal odstraňovať akékoľvek závady v zjazdnosti" (č.l. 88 rub spisu). Len pre úplnosť prirerane a podporne krajský súd uvádza, že "...V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež dáva do pozornosti navrhovateľa, že základného práva účastníka konania na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy je možné sa na súde domáhať zákonom stanoveným spôsobom, čo taktiež znamená, že pre úspešné uplatnenie nároku (práva) musí mať tento nárok oporu v hmotnom práve a musí byť uplatnený spôsobom zodpovedajúcim právu procesnému a že v zmysle § 101 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP sú účastníci konania povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne (čo znamená tiež zrozumiteľne) opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. V zmysle zásady, ktorá platila už v rímskom práve a podľa ktorej „práva patria len bdelym“ („vigilantibus iura scripta sunt“), je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva adekvátne bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať, čo platí nielen o využívaní práv vyplývajúcich z hmotnoprávných predpisov ale aj o využívaní zákonných práv procesných, včítane rešpektovaní príslušných procesných ustanovení“. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Ndz/1/2014 z 12. augusta 2014). Odvolací súd uvádza, že základom rozhodnutia v zmysle § 79 CSP je možnosť súdu pripustiť, aby do konania pristúpil ďalší subjekt, teda ide o možnosť súdu a nie o povinnosť takémuto návrhu vyhovieť. K uvedenému a prijatým záverom odvolacieho súdu potom pristupuje aj právna úprava v § 389 CSP, ktorú odvolací súd na tomto mieste cituje:

35. Podľa § 389 ods. 1, 2 odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali. Ak sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2, odvolací súd zruší odvolaním napadnuté rozhodnutie vo veci samej a zároveň zruší aj právoplatné uznesenie, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo.

36. S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenie ak odvolací súd nezistil vo vyvolanom odvolacom konaní dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku okresného súdu vo vyvolanom odvolacom konaní pri posúdení dôvodnosti odvolacích dôvodov žalobcu, tak potom nebol dôvod na postup v zmysle § 389 ods. 2 CSP na zrušenie aj právoplatného uznesenia, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo.

37. Nebolo možné sa stotožniť s námietkou odvolateľa o porušení jeho práva na spravodlivý proces ako strany sporu v konaní pred okresným súdom. Krajský súd konštatuje, že okresný súd poskytol žalobcovi ako strane sporu priestor uplatňovať svoje práva, z ktorého dôvodu nebolo možné dospieť k záveru, že došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu. V súvislosti so svojimi závermi poukazuje krajský súd prirerane i na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 153/07, podľa ktorého „...zmyslom procesných garancií, vyplývajúcich z čl. 47 ods. 3 a z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je zabezpečiť, aby bola účastníkovi konania, na ktorého sa tieto garancie vzťahujú, poskytnutá zo strany príslušného orgánu verejnej moci rozumná a dostatočná možnosť uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledok konania využitím svojich procesných práv za podmienok, ktoré ho nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhým účastníkom konania. Ak procesný postup orgánu verejnej moci objektívne poskytol účastníkovi konania priestor uplatniť tieto procesné práva, no ten ich bez dôvodu hodného osobitného zreteľa nevyužil (prípadne nevyužil v plnom rozsahu), nemožno dospieť k záveru, že došlo k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu, na rovnosť v konaní alebo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, prípadne k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie“.

38. Odvolací súd konštatuje, že pri komplexnom hodnotení argumentácie žalobcu tak v žalobe ako i v ďalšom konaní pred okresným súdom a tiež v odvolaní, postupoval odvolací súd v zmysle zachovania zásady rovnosti účastníkov vnímajúc i zásadu „iura novit curia“ vo väzbe na dôkaznú povinnosť žalobcu, preto bolo práve na žalobcov, akým spôsobom naloží so svojim dôkazným bremenom, pričom toto nemôže prenášať v celom rozsahu na súd. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 3 Cdo 192/2004).

39. Je nepochybné, že civilné konanie je ovládané zásadou iura novit curia (práva pozná súd). Sporové strany nie sú povinné uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia vecí je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriadiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodit' plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je, alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ak tieto umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako tých uvádzaných žalobcom, tak rozhodne súd podľa vlastnej právnej úvahy, ktorej základom je skutkový stav.

40. Odvolací súd v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu mal za to, že postup okresného súdu v prvoinštančnom konaní a následne jeho napadnutý rozsudok možno vyhodnotiť ako rozhodnutie, v ktorom dal okresný súd odpoveď na tie nastolené otázky, a to tak v rovine žalobcom uplatneného nároku, ako i v rovne použitej obrany žalovaného, ktoré mali pre rozhodnutie relevantný význam. „Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy (čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne nedostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. júna 2012, sp.zn. 5 Obo 48/2012).

41. Napriek tomu, že odvolací súd vníma argumentáciu žalobcu v odvolaní, je vzhľadom na všetky už uvedené východiská a závery odvolacieho súdu namieste pripomenúť i ďalšiu zásadu, a to princíp rovnosti zbraní, ako jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania, vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície vis - á - vis proti jej protistrane (pozri napr. Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, 18. februára 1997, ods. 23, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-I). Okrem tejto požiadavky koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri Nideröst-Huber, citované vyššie, ods. 24; a Milatová, citované vyššie, ods. 59) (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012, sp.zn. 5 Cdo 16/2012). Vzhľadom na závery okresného súdu, ktorých východiskom boli teda skutkové

tvrdenia žalobcu v žalobe a v priebehu celého prvostupňového konania, prirodzene za rešpektovania zásady iura novit curia a v neposlednom rade potom i zásady rovnosti účastníkov konania, nemohol odvolací súd vyhodnotiť argumentáciu žalobcu použitú v odvolaní, ako takú, ktorá by mala vplyv na už konštatovanú vecnú správnosť záverov okresného súdu, ktorý žalobu zamietol, odvolacím súdom. Nemožno podľa krajského súdu opomínať, že súd je viazaný skutkovými tvrdeniami vymedzenými v žalobe a nie je oprávnený uvedené skutkové tvrdenia upravovať, resp. prispôbovať.

42. Krajský súd v súvislosti s vykonaným dokazovaním prvostupňovým súdom poukazuje na to, že „V otázke spôsobu hodnotenia dôkazov odvolacím súdom odkazuje dovolací súd na znenie § 132 O.s.p., v zmysle ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie prípade z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. novembra 2012, sp.zn. 3 Cdo 16/2012). Krajský súd mal za to, že postup okresného súdu v tejto posudzovanej rovine, nemožno vyhodnotiť ako nesúladný so závermi, s ktorými sa krajský súd stotožnil a v zmysle ktorých „Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj vykonávanie dôkazov s cieľom ustálenia skutkových okolností súdnej veci, ktoré sú pre jej právne posúdenie podstatné a sú medzi účastníkmi konania sporné.“ (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 379/2009).

43. V rovine odvolacích námietok žalobcu sa považuje za podstatné zdôrazniť, že „I keď čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Ani ústava neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03)“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. novembra 2012 sp.zn. 3 Cdo 16/2012).

44. Podľa § 379 v spojení s § 380 CSP, v zmysle ktorých odvolací súd preskúmava závery napadnutého rozhodnutia okresného súdu v medziach odvolacích dôvodov, sa uvádza, že žalobca v písomne podanom odvolaní okrem námietky odňatia možnosti konať pred súdom zadefinoval odvolacie dôvody nedostatočného skutkového zistenia a nesprávneho právneho posúdenia veci, avšak tieto uviedol len všeobecne. Krajský súd konštatuje, že nemal splnené podmienky k tomu, aby prehodnocoval závery rozhodnutia okresného súdu, viažuce sa ku skutkovému a právnomu vyhodnoteniu dôvodnosti žalobcovho nároku, výsledkom čoho bolo zamietnutie žaloby.

45. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého „...dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. Krajský

súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci nenastala.

46. Odvolací súd poukazuje na § 191 ods. 1, 2 CSP a zdôrazňuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorú nemožno vykladať tak, že ide o absolútnu voľnosť súdu pri hodnotení dôkazov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie je vecou jeho vnútorného presvedčenia a logického myšlienkového postupu. Vo vzťahu k týmto záverom odvolací súd poukazuje na to, že „...Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi, napr. namietat', že súd mal uveriť inému svedkovi, že niektorý dôkaz nie je pre skutkové zistenie dôležitý, že z vykonaných dôkazov vyplýva iné skutkové zistenie a pod. To znamená, že hodnotenie dôkazov a teda ani skutkové zistenia ako jeho výsledok z iných, než z vyššie uvedených dôvodov nemožno dovolaním úspešne napadnúť.“(rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 M Cdo 1/2010 z 28. februára 2011), preto napriek námietkam žalobcu v tejto rovine nie je možné konštatovať, že by sa okresný súd odklonil od záverov vyslovených v tomto rozhodnutí najvyššieho súdu.

47. Vo vzťahu ku konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku okresného súdu, že z hľadiska ústavne zaručeného práva na spravodlivý proces je jednou zo základných požiadaviek na súdne rozhodnutie jeho predvídateľnosť. K otázke, čo možno považovať za prekvapivé, či (ne)predvídateľné rozhodnutie súdu, sa už v minulosti vyjadroval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky. Podľa neho, „O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo 1/2018 z 21. marca 2018). „Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 2011, sp.zn. 7Cdo 42/2010).

48. Odvolací súd nezistil skutočnosti svedčiace o takom procesnom postupe súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého by došlo k prijatiu prekvapivého (nepredvídateľného) rozhodnutia vo veci samej. Pri zhodnotení celého priebehu prvoinštančného konania mal žalobca, do momentu vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania na pojednávaní, vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie svojho útoku voči obrane žalovaného.

49. Vzhľadom na výsledky odvolacieho konania s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa odvolateľ nestotožňuje. Polemizovanie - nespokojnosť odvolateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania.

50. Tvrdenia žalobcu použité až v odvolaní v rovine potreby aplikácie dobrých mravov napriek riadnemu poučeniu okresným súdom (č.l. 94 spisu, doručka č.l. 93 rub spisu) v zmysle § 153, 149, 154 CSP uviedol žalobca až v štádiu odvolacieho konania.

51. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

52. Odvolací súd sa s odkazom na vyššie citovanú právnu úpravu nemohol zaoberať novotami, ktoré v rámci prostriedkov procesnej obrany žalobca ako odvolateľ nepoužil v konaní pred súdom prvej inštancie, tak ako ich formuloval v podanom odvolaní. Išlo o jeho argumentáciu „za povšimnutie otázka dobrých mravov a spravodlivého vysporiadania danej veci. V uvedenom bode by sme navrhovali zohľadniť aj otázku dobrých mravov. Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešíkanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občiansko-právnych vzťahov). Výkon práv v rozpore s dobrými mravmi znamená, že sa výkon práva ocitá v rozpore s uznávaným názorom rozhodujúcej časti spoločnosti, ktorý vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi určuje, aký má byť výkon práva tak, aby bolo v súlade so základnými a všeobecne rešpektovanými zásadami mravného poriadku demokratickej spoločnosti (so zásadou slušnosti, poctivosti, čestnosti, vzájomnej úcty, tolerance, dôvery a pod.). Ak sa prieči výkon určitého práva dobrým mravom, musí to byť súdom vo vzájomnom konaní subjektov občianskoprávných vzťahov vždy zistené podľa objektívneho kritéria s prihliadnutím ku všetkým okolnostiam konkrétneho prípadu, vrátane doby, miesta, ako aj postavenia subjektov. Záver, že výkon práva je v rozpore s dobrými mravmi musí teda vyplývať z konkrétnych zistení.“ Uvedené argumenty žalobcu zostali bez relevantného vplyvu na rozhodnutie v odvolacom konaní ovládanom systémom neúplnej apelácie. V tomto smere odvolací súd opäť poukazuje i na splnenú poučovaciu povinnosť okresného súdu v zmysle § 153, 149, 154 CSP (čl. 94 spisu v spojení s čl. 93 rub spisu), pričom žalobca netvrdil ani nepreukázal v rámci podaného odvolania, že by v štádiu konania pred súdom prvej inštancie nové skutočnosti týkajúce sa uvedenej novej argumentácie, nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Predmetná argumentácia sa pritom netýkala len roviny právneho posúdenia veci, ale aj roviny skutkovej.

53. Ak bola žaloba žalobcu rozsudkom okresného súdu zamietnutá, tak toto rozhodnutie bolo krajským súdom vo vyvolanom odvolacom konaní vo väzbe na odvolacie dôvody, potvrdené ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, keďže neboli splnené podmienky ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani pre jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie, v podrobnostiach odkazuje odvolací súd na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu.

54. V závere svojho odôvodnenia krajský súd opäť poukazuje na § 379, § 380 ods. 1 CSP. Pokiaľ odvolaním žalobcu neboli zadefinované konkrétne odvolacie dôvody k závislému výroku o trovách konania, tak následne ani krajský súd nepodrobil osobitnému prieskumu tento výrok, ktorý bol ako závislý od výroku vo veci samej rovnako potvrdený.

55. Krajský súd má za to, že ako odvolací súd sa vysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní, čo je pre náležitosť riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu postačujúce, ak ani v konaní o opravnom prostriedku nie je odvolací súd povinný dať odpoveď na každý argument, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný a zásadný význam, k čomu zo strany krajského súdu došlo.

56. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému voči žalobcovi bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.